

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudkyň JUDr. Zory Šmolkové a JUDr. Miroslavy Honusové ve věci

žalobce: **ALAGAS s.r.o.**
sídlem Nádražní 3222/138c, 702 00 Ostrava-Moravská Ostrava
zastoupený advokátem Mgr. Tomášem Krásným
sídlem Čs. legií čp. 1719/5, 702 00 Ostrava-Moravská Ostrava

proti
žalovanému **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**
sídlem 28. října 2771/117, 702 18 Ostrava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 11. 2015 č. j. MSK 102858/2015

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou, doručenou Krajskému soudu v Ostravě dne 24. 11. 2015, domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 11. 2015, č. j. MSK 102858/2015 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Ostravy

Shodu s prvopisem potvrzuje

(dále jen „správní orgán I. stupně“) č. j. SMO/271429/15/DSČ/Mar ve věci správního deliktu provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb. (dále jen „zákon o silničním provozu“) a byla mu uložena pokuta 1 500 Kč. Žalobce považuje rozhodnutí za nezákonné. Pokuta byla žalobci uložena za to, že vozidlo, které provozuje, měl blíže nezjištěný řidič ponechat stát mimo místo označené jako parkoviště, kdy vozidlo ponechal stát na chodníku v místě, kde to nebylo dopravním značením povoleno, nerespektoval tedy dopravní značení „IP 27a-pěší zóna“ s dodatkem „dopravní obsluha do 6 t od 18.00 do 10.00 hod.“. Správní orgán I. stupně si rozhodnutí o tom, zda se na pozemku, na kterém bylo zaparkováno předmětné vozidlo, nachází pozemní komunikace, učinil sám, ačkoli k jejímu řešení neměl pravomoc; tuto pravomoc neměl ani žalovaný, který se s názorem žalobce ztotožnil. Podle žalobce je místo, kde vozidlo stálo, soukromým pozemkem a nenachází se na něm veřejně přístupná pozemní komunikace podle zák. č. 13/1997 Sb. (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“) a tento pozemek tedy není zatížen tzv. obecným užíváním.

2. Dále žalobce namítl, že rozhodnutí orgánu I. stupně bylo vydáno poté, co dne 10. 6. 2015 vznesl námitku podjatosti, aniž o této námitce bylo rozhodnuto, v důsledku čehož je rozhodnutí nezákonné.
3. Konečně žalobce namítl protiústavnost ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu.
4. Žalovaný s žalobou nesouhlasil a navrhl její zamítnutí. Podle § 57 odst. 1 písm. c) zák. č. 500/2004 Sb., (dále jen „správní řád“) si správní orgán může o předběžné otázce učinit úsudek sám, vyjma otázky, zda byl spáchán trestný čin, přestupek nebo jiný správní delikt, a o otázkách osobního stavu. Žalovaný tedy mohl učinit úsudek o otázce, zda šlo o pozemní komunikaci, a postupoval zcela v souladu se shora citovaným ustanovením. Co se nevypořádání námitky podjatosti týká, podle § 14 odst. 2 správního řádu může podjatost úřední osoby podat pouze účastník řízení. Řízení o správním deliktu bylo zahájeno doručením příkazu žalobci dne 29. 6. 2015. Námitku podjatosti však žalobce podal již 10. 6. 2015, tedy ještě před zahájením řízení, v době, kdy nebyl účastníkem tohoto řízení, resp. žádný účastník řízení neexistoval a neexistovala ani oprávněná úřední osoba. Před zahájením řízení nelze podjatost vůbec namítat. Žaloba tak není důvodná. V odvolání nadto účastník řízení námitku podjatosti, resp. nevypořádání se s touto námitkou, vůbec nevzněl.
5. U jednání účastníci řízení na svých procesních stanoviscích setrvali.
6. Řízení bylo přerušeno do pravomocného skončení řízení vedeného u Ústavního soudu pod sp. zn. Pl. ÚS 15/16 týkající ústavnosti § 10 odst. 3 zákona o provozu na pozemních komunikacích. Ústavní soud v Nálezu z 16. 5. 2018 návrh na vyslovení protiústavnosti tohoto ustanovení zamítl. Poté bylo v řízení pokračováno usnesením ze dne 7. 6. 2018 č. j. 22 A 120/2015-37. Citovaným nálezem byla rovněž vyřešena žalobní námitka protiústavnosti ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, vzhledem k obecné závaznosti nálezů Ústavního soudu vydaných podle § 70 zákona č. 182/1993 Sb.
7. Krajský soud poté, co zjistil, že žaloba byla podána včas ve lhůtě dvou měsíců po doručení písemného vyhotovení rozhodnutí žalovaného žalobci, tedy v souladu s ustanovením § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), přezkoumal napadené rozhodnutí v souladu s ustanovením § 75 odst. 2 s. ř. s. v mezích žalobních bodů a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
8. Ze správního spisu a z provedeného dokazování krajský soud zjistil, že dne 15. 6. 2015 vznesl pan L. K., který byl v době od 18. 5. 2006 do 7. 3. 2016 jednatelem žalobce, námitku

Shodu s prvopisem potvrzuje

podjatosti „*pana M. a pana K.*“, zaměstnanců žalovaného a to „*ve všech dosavadních aktuálních případech, jež řeší DSC, týkajících se mých vozů jednak soukromých a jednak firemních mé společnosti ALAGAS s.r.o.*“. Dne 12. 3. 2015 oznámila Městská policie Ostrava správnímu orgánu I. stupně zahájení řízení ve věci přestupku ve smyslu § 125c odst. 1 písm. k) zákona o provozu na pozemních komunikacích, kdy přičemž řidič vozidla tovární značky AUDI, reg. zn. X, jehož provozovatelem byl žalobce, je podezřelý ze spáchání přestupku tím, že dne 12. 2. 2015 v 11 – 11.15 hod. na ul. Solná 3 v Ostravě nerespektoval dopravní značení „IP 27A-pěší zóna“ s dodatkovou tabulkou „dopravní obsluha do 6 t 18 – 10 h“ a v působnosti tohoto dopravního značení parkoval. Oznámení o přestupku bylo ponecháno ve vozidle a strážmistr J. B. o tom učinil zápis. Ve spise se nachází fotografie vozidla, reg. zn. X, parkujícího na vydlážděném prostoru před obchodem s nápisem PEKAŘSTVÍ.

9. Dne 17. 3. 2015 vyzval správní orgán I. stupně žalobce k uhrazení částky 500 Kč podle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu, s poučením o tom, že je vyzván jako osoba, zapsaná jako provozovatel předmětného vozidla, a o liberačních důvodech. Současně byl žalobce vyzván ke sdělení údaje o totožnosti řidiče, který skutečně toto vozidlo řídil v době spáchání přestupku. Výzvu podepsala Ing. L. M., která je ve správním spise určena jako oprávněná úřední osoba k provádění úkonů v řízení o přestupcích a správních deliktech. Na tuto výzvu žalobce reagoval podáním z 24. 3. 2015 tak, že v uvedený den bylo vozidlo neoprávněně užito osobou blízkou jednomu z jednatelů společnosti. Dne 29. 6. 2015 správní orgán I. stupně rozhodl o odložení přestupku. Dne 29. 6. 2015 správní orgán I. stupně vydal příkaz, že se žalobce dopustil správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu tím, že jako provozovatel předmětného vozidla v souladu s ustanovením § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití tohoto vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu, neboť hlídkou Městské policie Ostrava bylo zjištěno, že dne 12. 2. 2015 nejméně od 11 do 11.55 h přerušil blíže nezjištěný řidič motorového vozidla tovární značky AUDI reg. zn. X pravidla provozu na pozemních komunikacích tím, že v Ostravě-Moravské Ostravě na ul. Solná 3 nerespektoval dopravní značení „IP 27A-pěší zóna“ s dodatkem „dopravní obsluha 6 t od 18 do 10 h“ tím, že vozidlo ponechal stát mimo místo označené jako parkoviště, kdy vozidlo ponechal stát na chodníku v místě, kde to nebylo dopravním značením dovoleno. Podle § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu byla žalobci uložena ve výši 1 500 Kč. Příkaz byl za správní orgán I. stupně podepsán Ing. L. M. Proti tomuto příkazu podal žalobce dne 30. 6. 2015 odpor s tím, že vozidlo v uvedený den neoprávněně užila osoba blízká a „*tedy bylo odcizeno*“. Poukázal na to, že vozidlo stálo na soukromém pozemku a nevztahuje se na něj zákaz stání, ani pěší zóna, ani jiná konkrétní omezení. Dále poukázal na chybějící údaje z DPS trackeru, které mají strážníci používat.
10. Dne 21. 7. 2015 správní orgán I. stupně vyzval žalobce k dostavení se k seznámení s podklady pro rozhodnutí a vyjádření, čehož žalobce nevyužil. Dne 30. 7. 2015 správní orgán I. stupně rozhodl shodně jako ve shora citovaném příkaze. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 4. 8. 2015 odvolání, o kterém žalovaný rozhodl napadeným rozhodnutím, a to Mgr. J. D., který podle správního spisu byl osobou oprávněnou provádět za žalovaného úkony správního řízení.
11. Podle § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, *provozovatel vozidla zajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikace byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na*
Shodu s prvopisem potvrzuje

pozemních komunikacích ustanovená tímto zákonem. Podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, který na ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu navazuje, právnická nebo fyzická osoba se dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Podle odstavce 2 téhož ustanovení, právnická nebo fyzická osoba za správní delikt odpovídá, pokud a) porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích nebo se jedná o neoprávněné zastavení nebo stání, b) porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje znaky přestupku podle tohoto zákona a c) porušení pravidel nemá za následek dopravní nehodu.

12. Žalobní námitku nedostatku pravomoci správního orgánu I. stupně a žalovaného k vyřešení otázky, zda pozemek, na kterém bylo zaparkováno předmětné vozidlo, je pozemní komunikací a podléhá tedy úpravě zákona o provozu na pozemních komunikacích, krajský soud shledal nedůvodnou. Úpravu tzv. předběžné otázky obsahuje § 57 odst. 1 správního řádu. Za předběžnou otázku je právní teorií i judikaturou označena taková skutková či právní otázka, na jejíž řešení závisí rozhodnutí ve věci. Správní řád dává správnímu orgánu možnost učinit si o předběžné otázce úsudek sám, vylučuje však možnost učinit si úsudek o tom, zda byl spáchán trestný čin, přestupek či jiný správní delikt, ani o otázkách osobního stavu (§57 odst. 1 písm. c) správního řádu). Vyskytne-li se v řízení otázka, o které již pravomocně rozhodl příslušný orgán, je správní orgán podle § 40 odst. 1 správního řádu takovým rozhodnutím vázán. (srov. Průcha, P. Správní řád s poznámkami a judikaturou. 3. aktualizované a doplněné vydání. Praha: Leges, 2017, 193s., rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2018, č. j. 3 Ads 79/2017 – 28, bod [12]).
13. Ze shora citovaného ustanovení § 10 odst. 3 a § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu vyplývá, že správního deliktu by se žalobce mohl dopustit pouze tehdy, pokud by se jednání dopustil na pozemní komunikaci. Otázka, zda předmětné vozidlo stálo na místě, které je pozemní komunikací, je tak nepochybně otázkou předběžnou, neboť její kladné zodpovězení je předpokladem pro naplnění jednoho ze znaků tohoto správního deliktu. Nejedná se přitom ani o otázku, zda byl spáchán trestný čin nebo přestupek, ani o otázku osobního stavu; o této otázce ani nebylo dosud pravomocně rozhodnuto. Za této situace jsou splněny všechny předpoklady pro to, aby si o ní správní orgán I. stupně udělal úsudek sám, což také správně učinil a žalovaný jeho úsudek aproboval.
14. Pro úplnost krajský soud dodává, že co je pozemní komunikací stanoví § 2 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích, podle kterého *pozemní komunikace je dopravní cesta určená k užití silničními a jinými vozidly a chodci, včetně pevných zařízení nutných pro zajištění tohoto užití a jeho bezpečnosti*. Podstatou komunikace tedy je propojení dvou (či více) míst tak, aby se mezi nimi mohli lidé pěšky nebo vozidlem dopravovat (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 9 As 141/2016 – 30 ze dne 27. 10. 2016, bod [20]). Při hodnocení, zda se na pozemku vyskytuje pozemní komunikace, jde „pouze“ o posouzení, zda je cesta v terénu patrná a stálá, tedy zjednodušeně řečeno o to, zda nějaká cesta existuje a někam se po ní chodí nebo jezdí (srovnej rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2013, č. j. 1 As 63/2013 – 49, a ze dne 10. 3. 2016, č. j. 7 As 252/2015 – 25). O tom, zda se jedná o pozemní komunikaci, není vydáváno žádné rozhodnutí; rozhodnutí je zapotřebí pouze pro zařazení pozemní komunikace do některé z kategorií pozemních komunikací, uvedených v §2 odst. 2 písm. a – c zákona o pozemních komunikacích (§ 3 odst. 1 zákona o pozemních

Shodu s prvopisem potvrzuje

komunikací), nebylo by zapotřebí ani u zařazení do poslední kategorie pozemních komunikací, uvedené v § 2 odst. 2 písm. d), účelová komunikace (např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2009, č. j. 5 As 27/2009 – 66 či ze dne 19. 8. 2013, č. j. 4 As 89/2013 – 21). Veřejně přístupná účelová komunikace přitom může existovat i na pozemku, který je v soukromém vlastnictví (např. Nález Ústavního soudu z 9. 1. 2008, sp. zn. II ÚS 268/06 nebo rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 11. 2017 č. j. Ans 2/2017-128 nebo z 22. 12. 2009 č. j. 1 As 76/2009-60). Z fotografií ulice Solné a místa, kde stálo předmětné vozidlo, které jsou založeny ve spise, je zřejmé, že se jedná o dopravní cestu, neboť je v terénu patrná a běžně se po ní chodí a lze po ní i jet vozidly, je nadto veřejně přístupná, když na fotografii jsou jasně viděni chodci. Závěr o tom, že jde o pozemní komunikaci, je tak správný.

15. Podle § 14 odst. 2 správního řádu *může účastník řízení namítat podjatost úřední osoby, jakmile se o ní dozví*. Podle odstavce 1 téhož ustanovení, *každá osoba bezprostředně se podílející na výkonu pravomoci správního orgánu (dále jen úřední osoba), o níž lze důvodně předpokládat, že má s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům takový zájem na výsledku řízení, pro něj lze pochybovat o její nepodjatosti, je vyloučena ze všech úkonů v řízení, při jejichž provádění by mohla výsledek řízení ovlivnit*.
16. Žalobce vznesl námitku podjatosti vůči dvěma konkrétním osobám, panu K. a panu M., což ani jeden nebyl osobou, která by byla pověřena ani k výkonu pravomoci správního orgánu I. stupně, ani žalovaného. Žalobní námitka nevypořádání námitky podjatosti tak není důvodná, neboť žalobce nenamítl podjatost úřední osoby v posuzované věci.
17. Krajský soud tedy uzavřel, že žalobní námitky nejsou důvodné a žalobu proto postupem podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
18. V řízení byl plně procesně úspěšný žalovaný, kterému v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. vzniklo právo na náhradu nákladů řízení; procesně neúspěšnému žalobci právo na náhradu nákladů řízení nevzniklo. Vzhledem k tomu, že podle obsahu spisu žalovanému žádné náklady řízení nevznikly, soud rozhodl tak, že žádnému z účastníků náhradu nákladů řízení nepřiznal (výrok II.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 20. června 2018

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu